

Promenade des Anglais, Nice (foto: L.W.Krol)

“Bekommer u niet hierover, want het zwaard verteert nu eens deze, dan weer genen” (2 Samuël 11,25^B)

Onverschilligheid

14 Juli 2016 werd in Nice op de Nationale feestdag een waar bloedbad door een terrorist aangericht, 84 doden en vele slachtoffers, waaronder kinderen. Ik merkte daags na deze aanslag dat er een zekere gewenning ontstaat. “Alweer een aanslag, erg hè?” om vervolgens over te gaan aan de orde van de dag. Het is vakantietijd en het is net alsof men in die vakantieroës liever niet gestoord wil worden. Juist die gemakzuchtige gewenning lijkt mij een groot gevaar.

Ik was in Israël tijdens de aanslag in Parijs op de Joodse supermarkt en de uitgeverij Charlie Hebdo. Europa leek in het hart getroffen. Mensen noemden zichzelf “Charlie”, hoewel het voor mij daarbij nog maar de vraag was of ze daarbij precies beseften hoe zij zichzelf omschreven. Er ontstond een soort collectieve rouw. Een Joodse gesprekspartner zei me bezorgd te zijn hoe het Europa zou gaan, in Israël

was men immers sinds de oprichting van de staat met terroristen 'meegegroeid' in de gruwelijke technische verfijning van hun wreedheden.

Het lijkt mij dat als er bij ons gewenning zou ontstaan deze zorg nog ernstiger is.

Een citaat van Bonhoeffer: *"We moeten niet alleen de wonden verzorgen van de slachtoffers onder de wielen van het kwaad, maar ook een stok tussen de spaken steken."* In Nice kwamen onschuldige mensen letterlijk onder de wielen van het kwaad. Zoals dat in Israël eveneens dikwijls is gebeurd en nog steeds gebeurt. Openen wij daarvoor onze ogen? Zij we bereid om een stok te steken in de spaken? Ik weet zeker dat de Kerk van Christus daarin van grote betekenis kan zijn als zij vasthoudt aan de belofte aan Israël in verbondenheid. Denk aan onverschilligheid van David, alsof oorlog onontkoombaar is. In de samenhang onthult de tekst zijn schuld. Daar mogen we nooit aan wennen. Het Profetisch perspectief neemt met niet één slachtoffer genoegen. Elk slachtoffer van terrorisme is er één te veel. In Christus weten we van Israëls Psalm waar Davids zoon zingt over de Here God voor wie het bloed van elk mens kostbaar in zijn ogen blijft.

Gerard J. Krol